

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige

Fem og tredsindstyvende Aargang

1916

„Derjom vi sige, at vi have Samfund med ham, og vandre i Mørket, da lyve vi og følge ikke Sandheden Men derjom vi vandre i Lyset, ligesom han er i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og Jesu Kristi, hans Søns, Blod renjer os for al Synd.“ (1. Joh. 1 : 6. 7.)

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen

Trykt hos N. E. Bording (R. Peterien)

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from

Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Indhold.

	Side		Side
Adlyd Herren af Kjærlighed til ham	174	Faderen og Sønnen. (Artikel af	
Afholdelsen af Efteraarskonferen-		Kirrens Præsidentstab).....	257
cerne	288	Foraarskonferencerne	77
Ankomne Missionærer	352	Foraarskonferencerne i:	
Bestikkelse	123	Aalborg	219
Biskop Sundays Ordsprog og Udtal-		Aarhus	201
telser	71	Bergen	171
Daab. (Artikel af Eldste Joseph		Kjøbenhavn	186
E. Cardon).....	113, 129	Kristiania	155
Daaben er et iymbolisk Tegn, an-		Trondhjem	140
ordnet af Gud. (Af Projeten		Foreldres Ansvar overfor deres	
Joseph Smith).....	63	Børn. (Af Eldste Jens P. Hanjen)	251
Dagens Værd	126	Fremad! (Digt).....	80
De ondes Læber taler svigefulde Ord	198	Genealogisk Arbejde i Danmark.	
De Sidste-Dages Hellige modtager		(Foredrag af Direktør Hauch Faus-	
Evangeliets aandelige Gaver. (Af		bøll).....	149
Præsident Anthon H. Lund)...	15	Guddommen. (Tale af Præsident	
De Sidste-Dages Helliges Mønster-		Chas. W. Penrose).....	225, 241
Søndagsstoler i den scandinaviske		Handlefrihed	30
Mission	181	Herrens naadige Forsyn	379
De smaa Ting's Betydning. (Tale		Herren iordrer Fuldkommenhed. (Af	
af Præs. Anthon H. Lund)....	97	Eldste Melvin J. Ballard)....	111
Den Helligaand. (Artikel af Kirrens		Hiljen	296
Præsidentstab)	106	Hvad er Mormonismen? (Af Eldste	
Den bedste Karakter	77	Orjon F. Whitney).....	108
Det evige Livs Principper. (Tale		Hvad er Sandhed?	270
af Præsident Joseph F. Smith)	161	Hvad giver os den højeste Fryd i	
Det kirkelige Utah. (Af Dr. J. W.		Livet?	78
Sanborn	27	Hyrden kalder	207
Dr. John A. Widtjoe	112	"Jeg er ikke religiøs". (Af Eldste	
Døden og Opstandelsen. (Af Præsi-		Kulon S. Wells).....	44
dent John Taylor)	117	Jesu Kristi Evangelium	315
Dødsfald 16, 48, 64, 96, 112, 144,		"Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages	
192, 240, 256, 304,	380	Hellige". (Et Bidnesbyrd af Præsi-	
Efteraarskonferencerne	268	dent Charles W. Penrose)....	55
Efteraarskonferencerne i:		Jorden som Opholdssted for Men-	
Bergen	362	nestene	38
Kristiania	347	Joseph Smiths Betydning for Ver-	
Trondhjem	10, 331	den. (Af Eldste Orjon F. Whitney)	238
En Nytaarshiljen fra Præsident		Krigens Rædsler	191
Joseph F. Smith	57	Kristus er "Vejen, Sandheden og	
En Udtalelse af Martin Luther..	48	Livet"	158
Er Stjernerne beboede?	59	Kristi Død og Opstandelse. (Digt)	128
Et Farvel til Søstrene fra Ida		Kristi Forjongsdød	235
B. Smith	287	Kristi første og andet Komme... .	159
Et Bidnesbyrd af Præsident Joseph		Kristi janded Efterfølgere maa være	
F. Smith	79	forberedt paa Modstand. (Af	
Evangeliets Borttagelse og Gjengi-		Præsident Brigham Young)...	109
velse	90	Kun to Kirker. (Af Dr. James E.	
Evangeliet prædikes paa forskjellig		Talmage).....	134
Vis	44		
Exemplets Magt. (Af Præsident			
George F. Richards)	366		

	Side		Side
Læren om Opstandelsen. (Af Eldste Orson F. Whitney)	223	Præsident Hans J. Christiansens Missionsrejse	233
Løgnens samfundsnedbrydende Virkninger	205	Sangens Indskydelse	200
Missionsnødheder 10, 74, 106, 170, 219, 234, 268,	376	„Stjernen“ og andre af Kirkens Skrifter	56
Missionærernes Rapport 32, 160, 224,	320	Til Døvevejelse	265
Moder	143	Uddrag af Tale af Missionspræsident Hans J. Christiansen	120
Moder. (Digt)	336	„Visdomsordet“	104
„Mormonisme“ er en praktisk Religion	236	Religionens Frugter. (Af Eldste Andrew Jensen) 321, 337, 353,	376
„Mormonismens“ Morallære	139	Rettelse	272
Opstandelsen	13	Sammenligninger. (Af Dr. C. L. Olsen)	369
Ordet „Moder“. (Digt)	79	Sand og falsk Storhed	269
Oversømmelserne i Vest Virginia	303	Statistik over den skandinaviske Mission for Aaret 1915	95
Polens Frigjørelse som selvstændig Stat	351	Studiet af Genealogi	124
Praktisk Religion	301	Søsterforeningen roses for sit udmærkede Arbejde	43
Profeten Joseph Smith (Biografi)	215	Tabernakelorglet i Salt Lake City	373
Præsident Charles W. Penroses 84-aarige Fødselsdag	90	Tale af Eldste Rudger Clawson	253
Præsident Hyrum M. Smiths Afstedsbilsen	282	Tale af Præs. Hans J. Christiansen 33,	193
Præsident Joseph F. Smith. (Af Redaktør C. C. Goodwin)	255	Tale af Eldste Anthony W. Jwins	305
Præsident Theod. Tobiasson	186	Tale af Eldste Andrew Jensen 321, 337, 353,	376
Præstedømme og Præsidium	177	Tale af Eldste Edward B. Kimball	145
Redaktionelt:		Tale af Præsident Anthon S. Lund 97,	209
Arbejd med Jver!	88	Tale af Præsident Francis M. Lyman	65
Betragtninger ved det nye Aars Begyndelse	8	Tale af præsiderende Biskop Charles W. Nibley	81
Efteraarskonferencen i Salt Lake City	345	Tale af Præsident Charles W. Penrose	225, 241
Frihedens fuldkomne Lov	24	Tale af Præs. George F. Richards	289
Genealog Jens Jensen	376	Tale af Eldste George A. Smith	273
Generalkonferencen i Salt Lake City	152	Tale af Præsident Joseph F. Smith 1, 17, 76, 77,	161
Glædelig Jul!	374	„Tidender til Trost og Glæde“. (Zulebrev fra Kirkens Præsidentskab)	49
Kan Børn under 8 Aar deltage i Nadveren?	184	Til Søfænde	300
Livets Hensigt	329	Tilføjelsetil Kristiania Konference-Rapport	367
Livsglæde	216	To store Brande i Norge	47
„Lydhed er bedre end Offer“	41	Uden Ramv ingen Sejr	278
„Lær os at bede“	280	Uddrag af Breve	59, 123, 124
Midsommer-Missionsrejsen i Norge og Danmark	249	Uddrag af Tale af Folketingsmand F. F. Samuelsen	19
Min Foraarsrejse i Missionen	168	Umoraliteten i dens forstj. Former	297
Min Rundrejse til Efteraarskonferencerne	360	Utahs genealogiske Forening	74
Orden	72	Vigtigheden af Menneskenes uortøvede Omvendelse	368
Organiseret og personligt Arbejde er uødvendigt	313	Vise Lovregler	332
Præsident Hyrum M. Smiths Nytaarsbilsen	137	Vise Ord	14
		Vore Pligter	102
		Ørlighed alene vil ikke lede til Frelse i Guds Rige. (Af Eldste Henry S. Blood)	206

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 1

1. Januar 1916

65. Aargang

Tale af Præsident Joseph F. Smith,
holdt den 3. Oktober ved Generalkonferencen i Salt Lake City.

Almindelig Oversigt over Kirkeforholdene.

De Hellige modtager mange Betsignelser.

Jeg er særdeles glad og taknemlig, fordi jeg har Lejlighed til at være sammen med Eder ved denne Østeraarskonference. Jeg er ogsaa taknemlig for at se det store Antal, som er tilstede her denne Formiddag, og jeg haaber inderlig, at Guds Aand vil være udgydt over os ved alle Møderne, som vi skal afholde, og inspirere Talerne, og at Herren vil lægge sin Betsignelse i Alt, som bliver udiørt ved denne Konference for at opbygge Kirken og fortsætte Herrens Værk.

Jeg føler i Dag, som jeg altid har følt ved Konferencernes Aabningsmøder, at Kirken strider fremad, og at den aldrig har været i en bedre Forfatning, end den er i Dag. Jeg tror, at Kirkens Medlemmer aldrig har været mere forenede eller er komne nærmere til at se Oje til Oje med Hensyn til Være, Fremgangsmaade og Principper end nu. Jeg kan ikke tænke mig en Tid, hvor Kirken eller dens Medlemmer var bedre stillede i timelig Henseende, end de er nu. Landet har været velsignet af Herren. Agrene er blevne frugtbare for dem, som har dyrket dem. Vi har haft en udmærket Høst, Vejrforholdene har været gode, og alle Ting synes at have bidraget til vort Kirkefolks Lykke, Fremgang og Velvære overalt, saa vel som til Befolkningens Velvære overalt i de Forenede Stater. Der er ingen Grund til at undres over, at vor fælles Fjende under disse Omstændigheder er virksom og staar imod os; thi Djævelen er fremdeles i Live. Han er ikke død; ikke heller er

han overvunden; men hans Magt er i høj Grad forringet. Han kan ikke nu udsætte os for de Forsølgelser, de Besværigheder og den Skade, som han en Gang kunde; heller ikke kan hans Tjenere gjøre det, som han benytter til at modstaa Sandheden. Jeg tror, at denne Forøgelse af Sandhedens Magt og Begrændsning af det Ondes Magt fra Aar til Aar vil tiltage i stedse større Grad, idet Guds Folk skal voge i Velvære, og vore Fjenders Magt skal formindstes, indtil det Godes Magt skal gjøre sig gjældende i hele Landet, Fjendens Magt ophøre, Sandhed triumfere og Retsfærdighed herske.

Jeg er meget taknemlig for det gode Helbred, som vort Kirkefolk i Almindelighed nyder. Vel har Døden bortkaldt flere af de Gamle og Svage fra vor Midte, men vort Medlemsantal forøges stedse fra Maaned til Maaned og fra Aar til Aar.

Jeg beder, at Herrens Velsignelser maa blive tildelt vort Folk i Overflødighed og blive tildelt Befolkningen i det hele Land. Vi lever midt i dette store Land, og vi er vedvarende interesserede i Befolkningens Velsærd og Lykke, fra Hav til Hav og fra Nord til Syd; og vi kan med Sandhed sige, ikke alene i Befolkningens Velsærd i de Forenede Stater, men vort Ønske og vor Bøn er, at alle Menneſter paa hele Jorden maa blive velsignede af Gud, at de maa saa leve efter hans hellige Villie og forene sig i den oprigtige Hensigt at udføre Alt, hvad der er godt, saa at de kan være værdige til at modtage hans naadige Velsignelser.

Vi haaber og vi beder, at de krigsførende Nationer maa komme i Besiddelse af Fredens Aand, saa at de maa standse deres Fjendtligheder mod hinanden og lære de fredelige Ting, som hører Guds Rige til. Vi vilde ønske, at vore Udsister som Sandhedens Sendebud kunde virke i ethvert Land og blandt ethvert Folk paa Jorden og bringe dem Evangeliets Fredsbudskab, forkynde for dem Livets Principper og aabne Frelsens Dør til alle Menneſter i Verden.

Kirkens Væxt.

Jeg har nogle faa Ting at nævne ved dette Møde. Jeg vil læse dem op. Siden vor sidste Konference har vi organiseret fire nye Stifter (stakes). Curlew, North Davis, Portnauf og Raft River er Navnene paa disse fire nylig organiserede kirkelige Stifter. Naturligvis, disse nye Stifter er Organisationer, der er udsprungne fra gamle Stift-Organisationer. Vort Folk tiltager i Antal, spreder sig og skaber nye Hjem. Derfor bliver det nødvendigt, for at saa vel Unge som Gamle kan blive rettelig underviste og organiserede, at der oprettes nye Stifter, saa at Kirkens Medlemmer kan saa Lejlighed til at nyde de Fordele og Privilegier, som de kirkelige Organisationer fører med sig.

Der er blevet organiseret tolv nye Kirkesogne (wards) og fem nye Ørene, som ikke er forbundne med noget Sogn. Vi har ogsaa et Antal af kirkelige Ørens-Organisationer, der hører under et eller andet Kirkesogn og bliver besøgte af Biskopperne over disse Kirkesogne som Tilsynsmænd over dem, og en Udsister er beskiftet til at varetage de kirkelige Forretninger i Ørenene; men de nye Kirke-Ørene, jeg nævned, er uaf-

hængige Grene, hvis Medlemsantal og Styrke hurtig vil vøge tilstrækkeligt til at organisere dem som Sogne.

Der er nu 72 organiserede Stifter i Zion med 764 Sogne og 38 Grene, der ikke er forbundne med noget Sogu.

I Løbet af de sidste sex Maanedes er der gjort Forandringer med Hensyn til Præsidentstabet over den tahitiske Mission, idet Ernest C. Rossiter har efterfulgt Franklin J. Fullmer; og i den japanesiske Mission har Joseph H. Stimpson efterfulgt Heber Grant Jvins.

I Løbet af indeværende Aar er firfjendstyve Sogne bleven understøttede med Midler til Hjælp til Opførelsen af Forsamlingshuse og lignende Bygninger eller til at afbetale Gjæld, som blev gjort, da disse Huse blev opførte; og vi modtager stadig Ansøgninger om at komme Kirkens Medlemmer til Hjælp ved Opførelsen af nye Forsamlingshuse i nylig organiserede Sogne. Vi giver stadig efter bedste Evne Bidrag fra Tiendefundene til de forskjellige Sogne, som har Forsamlingshuse under Opbyggelse. Vi giver til dem maanedsvis eller fra Tid til anden, som de foretrækker, naar de har tilvejebragt de Beløb, de selv skal tilvejebringe. Vi har noteret en stor Sum i vore Bøger, som efterhaanden vil blive givet i disse kirkelige Njemed.

Jeg er glad ved, at Kirkeprotokollerne udviser, at Tiendefundene dette Aar har været lidt over det gennemsnitlige fra 1914. Hidtil har Tiendefundene i Aar lidt oversteget forrige Aars; og dette er tilvisse meget nødvendigt, eftersom Evangeliets Værk strider fremad, og Fordringerne til Kirken bliver større, og blandt andet vore Skoler udvides og behøver større og større Understøttelse. Vi har allerede anvendt en stor Sum af den aarlige Tiende, for at vore Kirkeskoler kunde fortsætte deres Virksomhed. Disse Skoler trænger ikke til at blive rost af mig ved denne Lejlighed. De, som er knyttede til dem eller lever i de Stifter, hvor de findes, er kommet til at forstaa, til hvor stor Gavn de er for Zions Ungdom; og vi haaber, at disse Skoler fremdeles vil blive ledede i Jesu Kristi Evangeliums Aand. Hensigten med, ja, jeg kan sige, næsten den eneste Hensigt, i hvilken Kirkeskolerne bliver understøttede af os, er den, at sand og ubesmittet Religion for Guds Aasyn maa blive indpodet i vore Børns Sind og Hjertes, mens de modtager den almindelige Skoleundervisning, for at sætte vore Børn i Stand til at udvikle deres Hjerteliv paa en harmonisk Maade i Forbindelse med den verdslige Uddannelse, de modtager i Skolerne.

Jeg haaber, at I vil undskyldte mig for at give min virkelige Overbevisning Udtryk med Hensyn til Spørgsmaalet om Staten Utahs Undervisningsvæsen. Statsadministrationen har sørget for, at Børnenes Undervisning i alle Børneklasserne bliver varetaget og betalt af Staten. Staten sørger ogsaa for, at Utahs Universitet fuldtud staar paa Højde med lignende Universiteter i andre af Unionens Stater, hvad Undervisningens Ledelse og Undervisningsmidlerne angaar. Utahs lovgivende Forsamling har ogsaa af Statens Midler bevilget de nødvendige Pengesummer til Brug for den store Landbohøjskole, en udmærket praktisk og sundhedsnyttig Institution, ved hvilken Statens Ungdom kan blive ud-

RARE

18977

dannet i Landbrugsvidensfaberne. I Forbindelse med disse Skoler er vi imidlertid paatvungne Udgifterne til Stats-Højskoler i de forskjellige Landsdele, og jeg tror absolut, at vi overdriver vore Anstrengelser med Hensyn til det offentlige Skolevæsen. Jeg tror, at vi beskatter Befolkningen mere for disse Skoleformaal, end de bør beskattes, og særlig rammer denne offentlige Beskatning de af Kirkens Medlemmer haardt, som sender deres vogne Børn til Kirkens Højskoler. Dette er min Anskuelse. Og i Særdeleshed begrunder jeg denne min Anskuelse paa den Kjendsgjerning, at alle disse Byrder er lagte paa Statens Skatteydere for at bibringe Skolernes Elever verdslige Vidensfaber alene. Gud er holdt udenfor Undervisningen. Religionsundervisningen er udelukket fra Skolerne. Og de, som ønsker at give deres Børn en god moralsk og religiøs Undervisning og Opdragelse, kan ikke sende dem til disse Statskoler for at modtage en saadan; og hvis vi ønsker at faa dem tilbørlig belært om Retfærdighedens og Moralitetens Principper, og Religionens Principper i det Hele taget, maa vi oprette Kirkeskoler og andre Lærestanstalter, men paa denne Maade bliver vort Kirkesamfund's Medlemmer overbebyrdede med Udgifter til Skolevæsenet. Vi er nødt til at oprette og støtte de allerede bestaaende Kirkeskoler, for at vore Børn kan høste Fordelene af god moralsk Undervisning i deres Ungdom. Jeg veed, at jeg vil blive kritiseret af mange af Lærerstanden og professionelle „Oplysningsvenner“ for at udtale mig saaledes og udtrykke mine Ideer i denne Henseende.

Vi søger, saa godt som det er muligt for os, at bistaa de Fattige, det vil sige Guds værdige Fattige. I veed, at der er forskjellige Klasser af Fattige, og vi ønsker af yderste Evne at forstaafe alle ærlige og værdige Fattige Livets nødvendige Ting, men ikke dovne og fordrufne Folk, eller dem, som selv bringer Fattigdom og Nød over sig ved uforsigtig Overdaadighed, Døselighed og et syndigt Liv. Dovne Folk og Drukkenbolte skulde paa en eller anden Maade blive satte til Arbejde, indtil de lærer at afholde sig fra, hvad der er lastefuldt, og udfører, hvad der er nødvendigt til Livets Underhold og Menneskets Belsærd. Jeg er ikke forberedt paa at opgive nøjagtige Tal med Hensyn til Totalbeløbet, der er kommen ind ved Fasteofringerne, men det kan jeg i hvert Fald sige, med Hensyn paa tidligere Opgivelser, at hvis de Sidste-Dages Hellige vilde omhyggelig og betænksomt iagttage den Regel, eller den Lov, at faste en Dag hver Maaned og give til Hjælp til de Fattiges Underhold, hvad den Enkelte eller Familierne sparede ved at faste denne ene Dag om Maaned, saa vilde Kirken have tilstrækkelige Midler til at søde de værdige Fattige i Kirken, uden at det vilde blive nødvendigt at anvende en eneste Dollar af Tiendefonden hertil. Naar det er en Kjendsgjerning, at Fasteofringerne kun beløber sig til mellem 3—4 Cents for hver Person om Aaret, saa kan det let ses, at disse Ofringer ikke er tilstrækkelige til at forstaafe de virkelig værdige Fattige de mest nødvendige Ting i Livet.

Jeg er glad ved at sige med Hensyn til Ward-Autoriteternes Besøg i de Helliges Hjem, at Biskopperne og deres Raadgivere og Lærerne i

Wardene (Sognene) aflægger disse Besøg i en større Udstrækning, end det er sket tidligere. Det er, som bekendt, tilraadet, at Biskopperne, i Forening med de Lærere, som de kalder til deres Hjælp, skal besøge enhver Familie i Wardet og give dem Raad med Hensyn til deres timelige og aandelige Velfærd. For ikke længe siden hændte det, at jeg var i et af mine Børns Hjem, da Lærerne, som maanedlig besøger de Hellige, kom ind. Vi kaldte Familien sammen og stillede os under deres Autoritet som Wardlærere. Den præsiderende Lærer begyndte sin Tiltale med at sige, at han var sendt af Wardets Biskop for at spørge om Familiens Velbefindende og de enkelte Medlemmers Stilling som Kirkemedlemmer. Han var instrueret til at spørge, om de holdt deres Familiebønner Morgen og Aften, om de holdt deres Børdbønner, hver Gang de spiste. Han var fremdeles anmodet af Biskoppen om at spørge, om de holdt Visdomsordet, om de gik til de kirkelige Møder om Søndagen og ærede Sabbatsdagen; fremdeles om Familiens Medlemmer gik til de forskjellige Organisationers Møder, som de i Henhold til deres Alder skulde høre til, saaledes Søstrenes Hjælpeforening, de unge Mænds og de unge Kvinders gjenfaldige Uddannelsesforening, Søndags-skolen, Børnens Forberedelsesklasse og Religionsklassen, og om de i deres Hjerte følte sig forenede med deres Biskop og understøttede ham. (Den præsiderende Menighedsforstander i hvert af vore Kirkesogne kaldes Biskop.) Fremdeles, om de understøttede hans Raadgivere og var forenede i deres Følelser med dem, og om de i deres Følelser var i Harmoni med Stavspræsidentstabet. Og de blev spurgt, om de i deres Tro og Bønner opholdt de præsiderende Autoriteter i Kirken: Kirkens Præsidentstabe, de tolv Apostle, den præsiderende Patriark, Præsidenterne over de Halvsjælds og det præsiderende Bispedømme; om de kunde bede for alle disse Mænd med Tro og gode Følelser, og om de var i Harmoni med dem; om de troede paa Nødvendigheden af at betale Tiende; om de levede i Fred med deres Naboer osv. Dernæst bad han Familiens Overhoved om venligst at rejse sig og aabne sit Hjerte for Lærerne og fortælle dem just, hvad han ønskede at sige med Hensyn til alle disse Spørgsmaal, som Lærerne havde faaet Instruktioner fra Biskoppen om at stille ved deres Læreres besøg. Jeg beundrede deres Spørgsmaal og Fremgangsmaade, og tænkte, at det var just den rette Fremgangsmaade, de havde valgt. Jeg billigede den og roste dem for den Udførlighed, Ligefremhed og Ærlighed, de udbiste ved at gøre Forespørgsler angaaende alle disse Ting. Jeg var tilvisse meget lykkelig ved at se den unge Mand i Huset staa op og sige, at Familien forsøgte efter bedste Evne og efter den Kundskab, de var i Besiddelse af, at rette sig efter enhver Fordring, der var stillet til dem som Medlemmer af Kirken i Sognet, hvori de boede. Jeg tog mig den Frihed at sige til Lærerne, at jeg var meget tilfreds med den Maade, de gjorde Forespørgsler paa, og forsikrede dem om, at i Henhold til den Maade, hvorpaa mine Børn var opdragne fra smaa af, og den religiøse Undervisning, de havde modtaget, følte jeg mig temmelig overbevist om, at de vilde stille sig som denne Familie og rette sig efter de Fordringer,

Evangeliet stiller, saasom: at holde Visdomsordet, ikke nyde berusende Drikke, ikke nyde Tobak eller hede Drikke osv. Visdomsordet indbefatter alle disse Ting.

Direkte Spørgsmaal som: Holder I Eders Bønner? Værer I daglig Gud, som er alle gode Gavers Giver, og fra hjem vi har modtaget Alt, hvad vi har? Vil I indrømme, at hans Haand leder og styrer alle Ting? Takker I ham, som er alle ypperlige Gavers Giver, af Eders inderste Hjerte for al hans Godhed imod Eder? Saadanne Spørgsmaal er det, som vi bør stille til alle Zions Indbyggere, til Alle, som skaber sig Hjem i Landet, i hvilket vi bor. Vi ønsker at vide, om Husbonden og Familiefaderen opfører sig paa en saadan Maade, at han er værdig til sin Families Tillid og Kjærlighed? Er hans Fremgangsmaade overfor enhver i Familien en saadan, at den vil sikre ham deres fulde Kjærlighed og Agtelse? Lever Fader og Moder fredelig sammen, saa at Splid og Strid ikke kjendes i Familien? Lever Børnene smukt og fredeligt sammen i deres Hjem, og er de belært om at opføre sig paa en passende, venlig og fredsommelig Maade overfor Naboernes Børn? At alle disse Ting bliver iagttagne, skal de forskellige besøgende Lærere vaage over, idet Kirkens Medlemmer bliver opmuntrede af dem hertil, og af Biskopperne, som aflægger Besøg i ethvert Hus, saavidt det er muligt for dem, og stadfæster Lærernes Virksomhed i det Kjærlighedsarbejde, de udfører til Fordel for Zions Indbyggere.

Brødre og Søstre! I kan maaste sige, at disse er nogle af Livets smaa Ting. Nogle vil maaste betragte mange af disse Ting som trivielle og af ingen Vigtighed; men jeg siger, at der er ingen Ting, jeg kjender i et Menneskes Liv, som er mere nødvendigt, for at det kan være lykkeligt, eller specielt mere nødvendigt, for at en Mand og de, med hvem han samlever, kan føle sig lykkelige, end disse forskellige „smaa“ Ting, hvorved han viser sin Kjærlighed og Respekt for andre. Derved bliver han respekteret og elsket, og de, som han bevæger sig iblandt, og specielt hans Familie, er lykkelige ved at have ham iblandt sig. Naar en saadan Fader kommer hjem, er Børnene glade ved at se ham, og Moder modtager ham med al den inderlige Kjærlighed, som en ædel Hustru og Moder kan udvise; thi hun veed, at han er god og trofast; han gjør Alt, hvad der staar i hans Magt, for at Lykke og Tilfredshed kan herske i Hjemmet og Alt være ordnet paa bedste Maade til fælles Velvære. En saadan Mand vil ogsaa bestræbe sig for, at Børnene modtager den bedst mulige Undervisning og Opdragelse. Hele Familien er forenet, og Børnene vil, naar de voger op, ære deres Forældre og sige: „Min Fader og Moder var ærlige. De satte mig Exemplet ved deres Liv. De lærte mig, hvad der var godt, og de praktiserede, de efterlevede, hvad de lærte. De satte mig Exemplet og foreholdt mig Jesu Kristi Evangeliums Forskrifter, og jeg elsker dem derfor; jeg vil altid elske dem derfor.“ Og naar saadanne Forældre skal forlade dette Liv, vil Børnene for stedse velsigne dem for det, de har gjort for dem. Men en Mand, som er grov i sit Væsen, haard i sin Tale og Fremgangsmaade, uventlig og tankeløs, en Mand, som er borte

fra sit Hjem og sine Børn, naar han burde være hos dem, og som er borte fra Hjemmet for sin egen Fornøjelses Skyld, i Selskab med Folk, som Hustruen ikke samstemmer med, hvilken Indflydelse til det Gode kan en saadan Mand have over sine Børn? Spørgsmaalet er: Vil de ikke følge i hans Fodtrin? Vil de ikke efterfølge hans Exempel? Vil de ikke, naar de voxer op, endnu mindre gjøre, hvad Herren fordrer af sine Børn, end Faderen gjorde ved det Exempel, han satte dem?

Nu, Brødre og Søstre! Det er min Gjerning og min Pligt at prædike Kristi Evangelium, at forkynde Evangeliet om den korsfæstede og opstandne Frelser, der sidder paa Magtens Trone ved Guds, vor himmelske Faders, højre Haand i Herlighed og Majestæt. Dette er min Gjerning og min Pligt, og jeg elsker at gjøre dette mere end nogen anden Ting i Verden. Jeg vilde beklage og frygte, om jeg havde den Tanke, at jeg forsømte min Pligt mod dem, som jeg elsker mere end mit eget Liv. Jeg kunde ikke forliges med en saadan Tanke. Det kunde aldrig gaa an. Jeg maa gjøre det bedste, jeg kan, det bedste, jeg formaar, for dem, som Gud har givet i min Varetægt. Jeg maa ogsaa gjøre min Pligt overfor Guds Folk, hvem han har villet, at jeg som hans ydmyge Tjener skal belære om Evangeliet og administrere dets Gaver til. Det er min Pligt at sætte Exemplet og at formane Kirkens Folk til at efterleve deres Religion. — Jeg burde betale mit Fasteoffer regelmæssigt, som jeg betaler min Tiende. Ved Slutningen af hver Maaned betaler jeg min Tiende. Hvorfor? Fordi jeg ikke vil forsømme det eller glemme det, og det er en af Tingene, som den gode Kredslærer belærte os om forleden Aften, Betalingen af Tiende. Er vi ærlige overfor Herren? Grindrer vi ham med „den første Frugt“ af vor Avlsgrøde? Med andre Ord: Erlægger vi vort Tiendeoffer? Hvis jeg var saa nøjagtig med Hensyn til Fasten som med at betale Tiende, og saa omhyggelig med Hensyn til at opfylde de Pligter, som er forbundne dermed, saasom at hvide min Fasteofring, og i saa Henseende gjorde lidt mere, end der fordres af mig, saa tror jeg, at jeg vilde føle bedre derved; somme Tider er jeg imidlertid et Hundrede eller et Tusinde Mil borte fra mit Ward paa Fastedagen, og saa kan jeg ikke ganske opfylde disse Fastedags-Pligter; men Familien hjemme kan gjøre, hvad den bør, naar jeg er borte. Det er min Pligt som Familens Hoved at sætte det gode Exempel for alle Medlemmer i Familien.

Jeg har Rettigheden til at velsigne. Jeg holder det melchizedekiske Præstedømmes Nøgler og Nøglerne til Patriarkembedets Magt. Det er min Rettighed at velsigne; thi alle Nøgler og al Autoritet og Magt, som henhører til Kirkens Regjering og til det melchizedekiske og aroniske Præstedømme, er samlede hos Kirkens præsiderende Embedsmænd. Der er ingen Forretning eller Embede i Kirken, som Kirkens Præsident ikke kan udføre eller varetage; han kan udføre enhver nødvendig kirkelig Handling, hvis det med andre Ord bliver nødvendigt for ham at gjøre det. Han holder Myndigheden til at handle i Patriarkernes Embede; han holder Myndigheden til at handle paa Højpræsternes Vegne og Myndigheden til at handle i en Apostels Embede, som en af de Halvfjerds,

som en Veldste, Biskop, Præst, Lærer og Diakon i Kirken. Alle disse Stillinger er centraliserede i, og alle disse Embeder tilhører Præsident-skabet over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og disse Mænd kan handle i alle disse forskjellige Stillinger og Embeder, naar Omstændighederne fordrer det. Gud velsigne Eder. Maa Freden herse i Zion, fra Nord til Syd og fra Ost til Vest, og maa Guds milde Naade række til alle Verdens Nationer til Fredens Gjenoprettelse og Befæstelse af Enighed og gjensidig god Villie, er min ydmyge Bøn i Jesu Kristi Navn.

(Fortsættes.)

Lørdag den 1. Januar 1916.

Betragtninger ved det nye Aars Begyndelse.

En vis vemodig Stemning opfylder Sindet, idet vi stuer tilbage paa det forbigangne Aar, som vistnok kan siges at være enestaaende i Historien, naar vi ser hen til de frygtelige Udelæggelser, som Krigen, der har raset og fremdeles raser, har medført for mange evropæiske saakaldte „kristne“ Landes Bedkommende. Millioner af de krigsførende Landes saavel unge og haabefulde som midaldrende Mænd er segnede paa Valpladsen, medens andre Millioner er lemlæstede og bragte til at leve af Naadens Brød eller ved Tiggerstaven. Byer og blomstrende Egne er lagte øde af Udelæggelsens mægtige Haand, der er udstrakt over en stor Del af Klodens mest kulturrige Folk, og Enden er ikke endnu; thi Rige staar fremdeles opstillet mod Rige, og Folk mod Folk, medens Krigshylet med forøget Kraft lyder om Hævn over Fjenden; og man spørger uden at faa Svar: Hvad kan standse den mægtige Katastrofe, som saaledes truer Europa med fuldstændig Ruin? Idet vi vender Blikket bort fra dette sørgelige Billede til et skjønt og herligt, der paa jærlig Vis optager vore Tanker og Betragtninger, saavel Dag som Nat, og som angaar det fra Himlen sendte store Fredsbudskab til Menneskeslægten, fyldes Hjertet med Taknemlighed til Gud for den gode Stilling, som Missionen i Skandinavien for Tiden er i. Vi maa dog med Bedrøvelse erkjende, at Tilgangen af nye Medlemmer har været ringe, men kan med Tilfredshed bemærke, at dette ikke skyldes Ligegyldighed eller Forsømmelse fra Missionærernes Side, da den lille Styrke har virket med Flid og Interesse for Værkets Udbredelse; men Frugten af deres Bestræbelser er just ikke kjendelig i nogen stor Grad, med Undtagelse af, at vi ved Guds Hjælp er bleven istand til at holde den saa længe blomstrende Mission i den rette Gænge, indtil mere Hjælp fra Zion kan erholdes.

Til Kirkens Medlemmers Ros kan det siges, at som et Hele har de, trods den herskende Dyrtid, været meget pligtopfyldende med Hensyn til at bistaa Missionens Anliggender, baade i finansiel Henseende

og ved at fremme den gode Sag i aandelig Henseende. Derfor føler vi os i stor Taknemlighedsgjæld til enhver af de Hellige, der paa en saa prisværdig Maade har bistaaet os i vor Gjerning.

I Aarets Lob er flere af de gamle, trofaste Hellige og tillige nogle Børn i disse Lande hensovede, og med Undtagelse af eet Tilfælde har vi i Egenkab af vor Kaldelse forestaaet Begravelsen, som er foregaaet paa samme Maade som i Zions Land, idet Kapellerne paa Kirkegaardene staar til vor Raadighed ligesom for andre religiøse Samsfund. Det kan endvidere bemærkes, at enkelte af Statens Præster har vist os al tænkelig Imødetommenhed ved vor Henvendelse til dem som statskirkelige Embedsmænd i Anledning af Begravelserne.

For dem af vore Søstende, som saaledes er blevne knugede af Sorg paa Grund af Dødsangelens ubøjelige Kald, er vore Hjerter stemt til dyb Sympati, da vi af Erfaring veed, at Adskillelsen er haard for saadanne, som elsker deres Kjære med en Gnist af den guddommelige, rene Kjærlighed. Men lad os erindre: det er kun for en lille Tid, vi stilles; vi gaar en bedre Dag i Møde. Det er os en stor Glæde at kunne meddele de Hellige i disse Lande, at de allerbedste Meddelelser kommer til os fra Kirkens Hovedsæde i Zions Land; thi medens der er Krig og Oprør saagodtjorn i alle Lande, trives Zion mellem Bjergene, hvor saavel de himmelske som de jordiske Guder nydes af det indsamlede trofaste og gudhengivne Israël. Det meddeles os saaledes, at Kirkens Præsident, Joseph F. Smith, har udtalt, at Kirken aldrig i nogen Henseende har været bedre stillet, end den er for nærværende Tid. Dette fryder og glæder os, da vi heri ser Herrens Løfter til sit Folk opfyldes; thi han har selv sagt: „Zion skal blomstre bag Højene og fryde sig paa Bjergene, og vorde forjamlet paa det Sted, som jeg har beskikket.“ (Pagt. Bog 49, 25.)

Angaaende vore egne personlige Følelser som Budsberere af Sandhedens ædle Principper til vore Medmennesker, er vi — omendstjøndt alt det, der er os kjær og dyrebart i dette Liv, de, som vor Kjærlighed er saa fast knyttet til, er i Zions Land, fjernt i Vest — dog tilfreds og Gud taknemlig for den Gæ, vi nyder, at være kaldt iblandt hans bemyndigede Tjenere, og fordi vi med Visshed i vort Hjerter kan vidne om dette Værks Guddommelighed. Vi særdes derfor i disse Egne med det Ønske i vort Hjerter at virke her med de Gvner, en kjærlig Fader har givet os, indtil Herren ved sine bemyndigede Tjenere i Zion siger til os: Kom hjem! Med disse Følelser forenede med det lysteste Haab om Fremgang begynder vi saaledes vor Missionsgjerning i Aaret 1916. Samtidig søffer vi alle vore ædle Medarbejdere og Medlemmer i den skandinaviske Mission et meget glædeligt og velsignedt Nytaar og nedbeder vor himmelske Faders Velsignelse over enhver Broder, Søster og Ven.

Hans J. Christianen.

Missionsanheder.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Ældster ankom til Kjøbenhavn fra Zion den 12. December: Christian P. Sørensen, Salt Lake City; Orvill D. Larsen, Brigham City, og Grover E. Christensen, Hyrum City, Utah.

Ældsterne Sørensen og Christensen er bestillede til at arbejde i Aalborg Konference, og Orvill Larsen i Aarhus Konference. Vi ønsker disse Brødre hjertelig velkommen og nedbeder vor himmelske Faders Velsignelse over dem og den Gjerning, de er kaldede til at udføre i denne Mission.

Ældste James F. Petersen, som i over to Aar har virket i Missionsens Tjeneste og har præsidereet først i Bergens og sidst i Kristiania Konference, løses med Ære og Tak for vel udført Arbejde, med Tilladelse til at vende tilbage til sit Hjem i Bjergenes Dale.

Ældste Adolph W. Nielsen løses fra at præsidere i Bergens Konference og bestilles til at præsidere i Kristiania Konference. Ældste Andrew Dahlstrud bestilles til at præsidere i Bergens Konference.

Efferaarskonferencen i Trondhjem.

Konferencen tog sin Begyndelse Lørdag den 23. Oktbr., Aften Kl. 8,30. Sangen: „Nu vi os forsamle her“, blev sungen, hvorefter Ældste M. A. Faldmo holdt Indledningsbønnen. Sangen: „O, min Fader, Du som kjender“, blev nu sungen. Konferencepræsident A. M. Andreaesen gjorde nogle indledende Bemærkninger, hvorefter Ældste Faldmo gav en Beretning om sin Missionsvirksomhed siden hans Ankomst fra Zion og opmuntrede de Hellige til at være forenede i deres Bestræbelser for at hjælpe Værket fremad; han selv ønskede at udføre sin Missionsvirksomhed paa allerbedste Maade. Præsident Andreaesen gav en Rapport, dels over Konferencens finansielle og timelige Forfatning, dels over det Missionsarbejde, der var blevet udført i Konference-Distriktet som et Hele i de forløbne syv Maanedes siden sidst afholdte Konference. Alle organiserede Grene var blevne besøgte, og de spredte Hellige klyngede sig med Trost og Tilbedelse til Evangeliet. Han takkede Kirkens Medlemmer for den værdifulde Bistand, som de paa de forskjellige Omraader havde ydet Missionærerne. Han ønskede at fortsætte sin evangeliske Virksomhed med Kraft og Nidkjærlighed og nedbad Herrens rige Velsignelser over de Hellige. Sangen: „Se paa Zion, Herrens Værk“, blev sungen.

Missionspræsident Hans J. Christiansen bragte de Hellige i Trondhjems Konference en Hilsen fra Søstende i alle de øvrige Konferencer, som han nu havde besøgt, og hvor der havde været afholdt udmærkede Møder. Evangeliets Værk gik fremad og ikke tilbage. Han beviste, hvorledes vore Trosprincippers Rigtighed i en væsentlig Grad blev

indrømmet, og vor Fremgangsmaade blev efterlignet af forskjellige Kirkesamfund. Han henledte de Tilstedeværendes Opmærksomhed paa de herlige og aandfulde Konferencer, der blev afholdte halvaarlig i Zions Land, og gjorde opmærksom paa, at der hjemme i Zions organiserede Staver (Stifter) paa forskjellige Steder afholdtes kirkelige Møder, hvor Evangeliet blev prædikeret i de forskjellige Nationaliteters Sprog. Han opmuntrede de Hellige til fortsat at opfylde deres religiøse Pligter og bad Herren velsigne dem. Sangen: „Hav Tak for Profeten“, blev sunget, og Broder Hans J. Karlsen sluttede Mødet med Takfigelse.

Søndagskole-Konferencen Søndag Morgen Kl. 11.

Sangen: „I vort elskte Dejeret“ blev sunget, hvorefter Skolens Forstander, Broder Hans J. Karlsen, aabnede Mødet med Bøn. Sangen: „Gjør, hvad er ret“, blev sunget. Broder Karlsen afgav Beretning om Søndagskolens Virksomhed siden sidst afholdte Konference, hvorefter Søndagskolens valgte Konference-Program blev smukt udført. Præsident Andreasen foreslog Skolens Bestyrelse og øvrige Lærere og Lærerinder til Dpholdelse. Alle Forslagene vedtoges enstemmig.

Missionspræsident H. J. Christiansen talte opmuntrende til Børnene og foreholdt dem, hvor meget de burde takke deres Forældre. Han foreslog, i Overensstemmelse med Kirkens Præsidentkabs Ønske, at enhver Familie i Kirken afholder et almindeligt evangelisk Familiemøde i deres Hjem mindst en Gang om Maanedene, og de vilde blive velsignede af Herren ved at gøre dette. De Hellige mindedes om Jesu Ord, at vi hver især skulde gaa ind i vort Værelse og bede til vor himmelske Fader og aabne vort Hjerte for ham, men tillige bede offentligt i Menigheden. Han nedbad Herrens rige Velsignelse over Søndagskolens Gjerning. Sangen: „Kom dog Alle, store, smaa“, blev nu sunget, og Missionspræsidenten sluttede Mødet med Takfigelse.

Mødet Kl. 3 Eftermiddag.

Mødet aabnedes med Sangen: „Fader vor paa Himlens Throne“ og Bøn af Præsident A. M. Andreasen. Sangen: „Fra Himlens høje Hælv“, blev nu sunget. Ældste M. A. Faldmo var den første Taler. Han udtrykte sin Glæde ved at have Lejlighed til at bære sit Vidnesbyrd om Evangeliets frelsende Kraft. De Sidste-Dages Hellige troede ikke paa nogen Læresætning, der ikke kunde forenes med Guds Retfærdighed, og Sandheden af Evangeliets Principper var indlysende for det tænkende Sind, hvis vi vilde lade os oplyse ved Guds Aand.

Missionspræsidenten foreslog Kirkens General-Autoriteter samt Missions- og Konferenceautoriteterne til Dpholdelse af de Hellige i deres Tro og Bønner. Alle Forslagene vedtoges ved Haandsoprækning. Konferencepræsidenten foreslog Præsidentkaberne for den kvindelige Hjælpeforening samt Ungdomsforeningen til Dpholdelse som følger: til Præsidentinde for den kvindelige Hjælpeforening Søster Julia

Dien, med Søstre Marie Baldsæth og Alida Silertsen som Raadgivere, Marit Karlsen som Kassierer, Solveig Dien som Sekretær, og Ingeborg Løvåas som assisterende Sekretær; til Præsident for Ungdomsforeningen John Dien, med Søstre Petra Haugan og Marie Guttormsen som henholdsvis første og anden Raadgiver, og Marget Haugan som Sekretær og Kassierer. Alle Forslagene blev enstemmigt vedtagne. Der blev tillige afgivet Beretning om, hvad disse Foreninger havde udført siden sidste Konference. Sangen: „O Helligaand, mit Liv, min Lyst“, blev nu sunget, hvorefter Missionspræsident Hans J. Christiansen forklarede visse evangeliske Principper til de Forfamlende. Han sagde, at de Sidste-Dages Hellige tilbad den sande og levende Gud, som Abraham, Isak og Jakob tilbad, den Gud, som i tidligere Tider tilkjendegav sin Villie for Profeterne. Vor Tro var nøjagtig den samme som de første Kristnes, saa vel med Hensyn til Gud, den evige Fader, som med Hensyn til hans Son, Jesus Kristus, og den Helligaand, og vi tror paa den samme Frelsesplan, som hine første Kristne gjorde. Vi indbyder vore Medmennesker til at undersøge disse vore Lærdomme og blive bekendte med Evangeliets evige Sandheder. Han bad Herren velsigne Alle, som søgte ham i Oprigtighed. „Er Gud for os“, blev sunget, og Eldste Faldmo sluttede med Taksigelse.

Mødet Kl. 8 Aften.

Sangen: „O hører, I Slægter“, blev sunget, hvorefter Eldste Faldmo aabnede Mødet med Bøn. „O min Fader, Du, som troner“ blev nu sunget. Præsident Andreaesen talte angaaende det hellige Præstedømmes Autoritet. Han bevidnede, at Præstedømmets Fuldmagt var gjengivet til Jorden, og at der atter var bemyndigede Profeter og Apostle paa Jorden. Præstedømmets og Evangeliets Gaver blev os stjænkede fra Herren formedelt Aabenbarings-Princippet og den Kraft, som medfulgte de hellige Engles Administration, som delagtiggjorde Joseph Smith og Oliver Cowdery i det hellige Præstedømme. Herren fordrer ubetinget Lydighed af os, og retter vi os derefter, vil vor Løn være sikker. „Vaagn op, hør Røsten lyder“, blev nu sunget.

Missionspræsident H. J. Christiansen forklarede ligeledes paa en tydelig Maade, hvori guddommelig Autoritet bestaar. Vor Kirkes faste og fuldkomne Organisation efter de Organisations-Principper, som den unge Joseph Smith foreskrev, er et afgjørende Bevis for hans guddommelige Kaldelse. Taleren citerede flere af Bibelens Profetier med Hensyn til Guds Riges Oprettelse i „de sidste Dage“, og sagde, at Opbyggelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er en Opfyldelse af disse gammeltestamentlige og nytestamentlige Profetier. Sangen: „Nærmere, Gud, til Dig“, blev sunget, hvorefter Missionspræsident H. J. Christiansen sluttede Mødet med Taksigelse.

Festen Mandag Aften Kl. 8,30.

Den kvindelige Hjælpeforening gav Mandag Aften en meget paa-
stjønnet Aftenunderholdning med Forfriskninger. Programmet var ud-

mærket, og Søstrene fortjener Tak for deres Anstrengelser for at gjøre Festen behagelig for Alle.

A. M. Andreafen,
Konferencepræsident.

Opstandelsen.

Til Evangeliets Principper hører Læren om de Dødes Opstandelse. At alle de Døde saavel Onde som Gode skal opstaa, lærer den helige Skrift, og Ingen, som gjør Fordring paa at være et troende Menneske, kan nægte det. Enhver ædel Sjæl har ligesom en Følelse af, at dette Liv ikke er vort Endeligt, men at der maa findes en Opstandelse, og at der maa blive tildelt os en Belønning eller Straf i Forhold til, hvorledes vort Liv har været.

Det kan forventes af en retfærdig Dommer, at der vil blive taget Hensyn til, under hvilke Forhold hver især har været stillet, men Enhver vil blive dømt efter sine Gjerninger. Man kan nu spørge: Hvori bestaar Opstandelsen, og naar vil den finde Sted? Med Hensyn til det første Spørgsmaal lærer Guds Ord os, at Døden bestaar i, at Aanden, som er den, der levendegjør, forlader Legemet, og at dette gaar sin Opløsning imøde i Elementerne. Opstandelsen bestaar i, at Aanden atter forbindes med et Legeme, dannet af det tidligere Legemes opløste Dele. De Helliges nye Legemer bliver herliggjorte ligesom Frelserens efter hans Opstandelse, hvorimod de Ugudelige til Straf vil erholde et Legeme, der i Udseende bærer Vanærens Stempel.

At de opstandne Væsener erholdes en forskjellig Grad af Herlighed læses tydeligt i Joh. 14. Kap. 2. V., som lyder: „I min Faders Hus er mange Boliger, men dersom det ikke var saa, havde jeg sagt det. Jeg gaar bort at berede Eder et Sted.“ Og ligeledes læses i 1. Kor. 15. Kap. 40.—42. Vers:

„Og der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men een er de Himmelskes Herlighed, en anden de Jordiskes. Een er Solens Glands, en anden Maanens Glands, en anden Stjernernes Glands; thi een Sterne overgaar en anden i Klarhed. Saaledes er og de Dødes Opstandelse.“

De Retfærdige skal skinne som Solen i deres Faders Rige. Andre, som hører til Jordens Hæderlige, men som ikke har villet antage Vidnesbyrdet af Herrens Tjenere, og som altsaa har forkastet Evangeliet, kan forvente en Herlighed, som er betegnet ved Maanens Glands, medens Andre igjen vil faa en Herlighed, der er betegnet ved Stjernernes Glands. Nu er det vigtigt at lægge Mærke til, at mange Mennesker dør uden at være fuldt udviklede i det Gode eller Onde, eller dør uden at være blevne bekendte med Evangeliet; men derfor har Gud bestemt det saaledes, at der i Aandernes Verden vil være Lejlighed til at udvikle sig i det Gode for Saadanne forinden Opstandelsen.

Kristus prædikede for de Aander, der var gjenstridige i Noa Dage, og hans Tjenere fortsatte utvivlsomt dette Arbejde. Læs 1. Petri 4. Kap., 6. V.: „Thi derfor er Evangeliet forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjød, men leve for Gud i Aanden.“

Opstandelsen vil ikke ske paa een Gang. Vi læser, at Kristus var den første til Herlighed opstandne, og samtidig opstod flere af de hensovede Hellige, som viste sig i Jerusalems Gader; yderligere læser vi, at de, som tilhører Kristus, skulle ved hans anden Tilkommelse opstaa, og efter at det tusindaarige Rige er tilende, ville de øvrige Døde opstaa. Altfaa ved Herrens andet Komme skulle alle de opstaa, som vare Medlemmer af Kristi Kirke, og som have levet efter dets Love, og over disse have den anden Død ikke Magt.

Kjære Brødre, Søstre og Venner! Er det nu ikke værd at leve Livet saaledes, at vi kunne faa Anledning til at leve med Kristus igjennem de Tusinde Aar?
Fra „Bifuben“.

Wise Ord.

(Oversat fra »Juvenile Instructor«)

Den Mand er at beklage, som tænker, at han kan ikke leve mere fuldkommen; som tænker, at han veed Alt, og som er fuldkommen tilfreds med sine Handlinger, — som ikke har noget højere Maal at række efter; som ikke føler i sin Sjæl, at som et Guds Barn, skabt i hans Billede, har han stedse de høje Idealers Fuldkommenheds-Maal at stride fremad mod, stedse en større og vigtigere Gjerning at udføre end den, han allerede har udført, og uendelig meget mere at udføre, førend han bliver „fuldkommen“.

Phillips Brooks.

Djævelen har mange Arbejdsredskaber, men Løgnen er det Haandtag, som passer til dem alle.

Leader.

Tro udvikler sig aldrig fra lette Situationer.

Rev. Dr. Scott-Lidgett.

Vi svækker altid den Sag, som vi overdriver. La Harpe.

Et stræbsomt Menneske har altid noget at udføre, naar det ikke sover; det kan aldrig, som man udtrykker sig, „finde“ Tid til at udføre Noget i, men kun „tage“ Tid dertil.

Charles Bugton.

Det, som ikke ligger lige for Haanden, men er vanskeligt at udføre, ere vi tilbøjelige til at overvurdere, hvorimod det, som vi med det samme kunne udføre til største Fordel for os selv eller Andre, ofte bliver overset.

Longfellow.

Vi kunne umulig staa stille, hvad aandelig Aktivitet angaar. Vi maa enten gaa frem eller tilbage.

Stol ikke paa det Menneske, som een Gang har brudt sit Løfte.
Shakespeare.

De Sidste-Dages Hellige modtager Evangelieets aandelige Gaver.

Af Præsident Anthon S. Lund.

Vi læser i Mormons Bog, at de aandelige Gaver skal altid være givne til Kirkens Medlemmer, og at om der nogensinde kom en Tid, at disse Gaver ikke fandtes blandt Menneffene, var det paa Grund af Vantro, og et Be er udtalt over Jordens Indbyggere, om dette skulde blive Tilfældet. Jeg tænkte ved at læse dette, hvor klar Profeten Moroni fremsatte dette, at Kirken, naar som helst den er paa Jorden, maa være gjennemtrængt af denne Aand; Medlemmerne maa have denne Aand, og de aandelige Gaver maa blive tilkjendegivne; thi ellers vil Kirken være død. Disse Ord er nedskrevne i Mormons Bog — denne vidunderlige Bog, som har været bragt frem ved Guds Kraft i vor Tid. Denne Bog var trykt, før Kirken var organiseret, og dog finder vi disse mærkværdige Ord i den, som med det samme giver Menneffene i Verden en Rettefnor, ved hvilken de kan vide og dømme, om denne Kirke er Kristi Kirke eller ikke. Der siges, at i denne Kirke, „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“, maa disse Gaver findes. Nu, om Joseph Smith ikke havde været en inspireret Mand; om Mormons Bog ikke var Guds Ord, men Bogen simpelthen var forfattet af en Mand, hvor forsigtig vilde ikke en sliq Forfatter have været, at han ikke gav Verden en saadan Rettefnor, saa de ved at rette sig derefter med det samme kunde sige, enten det oprettede Værk var Kristi Kirke eller ikke. En Mand, som bedragerist vilde give sig selv ud for at være en inspireret Mand, vilde meget omhyggelig vaage over, at sliqe Visdomsord som de nævnte ikke skulde blive skrevne i Bogen og givne Menneffene til Rettefnor. Men disse Ord var ikke Joseph Smiths Ord; de var Ord, som en Profet har nedskrevet, der levede 1400 Aar før Profeten Joseph Smiths Tid, og en Mand, som forstod Kristi Kirkes Karakter.

Naar vi ser tilbage paa Kirkens Historie, finder vi, at de aandelige Gaver fandtes i rig Grad i den oprindelige Kirke, og at, naar som helst de Hellige samledes, var de særdeles meget velsignede med Aandens Gaver. De var saa ivrige efter at komme til de kirkelige Møder og at tale, profetere og tale i Tungemaal, at Apostelen Paulus blev nødt til at sætte Regler for Fremgangsmaaden ved Møderne og give de Hellige Raad med Hensyn til samme, saa at der kunde herske Orden i alle Ting.

De Hellige var rigt velsignede med disse Aandens Tilkjendegivelser. Men, da Træfaldet fandt Sted, veg Herrens Aand bort; dens Tilkjendegivelser blev færre, og tilsidst var de ikke kjendte i Kirken. Da denne Tid kom, var det meget belejligt at lære Folket, at det ikke længere var nødvendigt at modtage Aabenbaringer fra Gud, og at det ikke længere behøvedes, at der var Profeter i Kirken; at de nævnte aandelige Gaver var kun givne til Kirken i Begyndelsen for at omvende Menneffene, men at de ikke vedblivende skulde blive givne Kirkens Medlemmer; og derfor blev de ikke længere givne Kirken. Da

Jesús viste sig for Nefiterne paa dette Fastland (Amerika), belærte han dem om det ægte og sande Evangelium og organiserede sin Kirke. Han efterlod Præstedømmets Fuldmagt ved sine Tjenere her i Amerika, lig han havde gjort det i den østlige Verdensdel hos sine Tjenere der, og de aandelige Belsignelser var modtagne, Aandens Gaver nydte, saa længe som Kirken eksisterede paa dette Fastland. Profeten Moroni forstod dette saa vel, at han sagde, at disse Gaver og Kræfter altid maa være fundne i Kirken, og om de ikke er det, er det et Tegns paa Medlemmernes Bantro.

Efter at Mormons Bog var publiceret, var Kirken organiseret, og Menneffene kunde nu læse Bogen og prøve dens Ord og dømme, hvad enten Kirken, som var organiseret efter Mormons Bogs Fremkomst, var i Overensstemmelse med og svarede til, hvad Profeten havde sagt, at Kirken skulde være, eller ikke.

Dødsfald.

Ældste Sigvard Winger døde i sit Hjem i Hyrum den 12. Novbr. Han var født den 11. Febr. 1835 i Nærheden af Drammen, Norge, og blev døbt den 17. Aug. 1858. Snart efter sin Optagelse blev han ordineret til Ældste og sendt ud som Missionær. Han kom til Utah i 1863. Flere bekendte Kirkemænd talte ved hans Begravelse. Han efterlader sig 19 Børn, 74 Børnebørn og 5 Børnebørnsbørn.

— Bed, som om Alt afgang af Gud, og handl, som om Alt afgang af Dig selv!
 Lord Roberts Valgsprog.

— Den, som har til Hensigt at tage Vare paa Andre, maa nødvendigvis først have et godt Tag i sig selv.

— Man behøver ikke at aabenbare hele Sandheden til andre end dem, der er berettigede til at kjende den.

Indhold:

Tale af Præsident Joseph F. Smith	1	Opstandelsen	13
Redaktionelt:		Bise Ord	14
Betragtninger ved det nye Aars		De Sidste-Dages Hellige modtager	
Begyndelse	8	Evangeliets aandelige Gaver . . .	15
Missionærheder	10	Dødsfald	16
Efteraarskonferencen i Trondhjem.	10		

Udgivet og forlagt af H. J. Christensen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. G. Vording (B. Petersen.)